

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 315/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 73/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2010 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ucinny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a porušenie princípu zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 73/2000 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťaznosti a jej príloh vyplýva, že žaloba bola sťazovateľom podaná okresnému súdu 24. mája 2000, pričom vo veci sa neuskutočnilo žiadne pojednávanie a termín pojednávania nebol okresným súdom ani nariadený. Sťazovateľ v napadnutom konaní namieta zbytočné a subjektívne prietahy v trvaní 10 rokov, ktoré neboli odstránené ani na základe jeho opakovaných sťaznosti na prietahy v konaní podaných predsedovi okresného súdu, ako aj predsedovi Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“).

Podľa tvrdená sťazovateľa v predmetnej veci *„bola podaná ústavná sťaznosť z dňa 30.06.2008, ktorej sa ústavný súd vôbec nevenoval a je v rovnakých subjektívnych zbytočných prietahoch“*.

Sťazovateľ tiež požiadal o ustanovenie právného zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom *„z dôvodov, že bude úspešný, nemá žiaden príjem, je invalid bez dôchodku, je nositeľom TZP, vlastní 1-iz.byť v ktorom býva a tento pod hrozbou dražby pre platobnú neschopnosť“*.

Sťazovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„II.A. Okresný súd Bratislava I porušuje čl.46 ods.1, čl.47 ods.2 a čl.48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a čl.6 ods.1 a čl.13 a čl.14 medzinárodného dohovoru, súd porušuje práva D. B. opakovane, napriek existencii Nálezu III.ÚS 338/04.

II.B. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu konať bez dalsich prietahov a konať verejne a podľa zákonov.

II.C. Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 100.000 Eur v lehote 15 dni od dna doručenia Nálezu Ústavného súdu, plus trovy advokáta.

II.D. Ústavný súd podáva trestné oznámenie proti zákonnej sudkyni Z. K. za spáchané trestné činy zneuivania právomoci verejného činiteľa a marenie spravodlivosti a nadrziavanie odporcovi v konaní 7C/73/2000.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd zo sťažnosti a zapožičaného súvisiaceho spisu okresného súdu zistil, že sťažnosťou napadnuté konanie vedené pod sp. zn. 7 C 73/2000 bolo právoplatne skončené 7. júla 2008, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresného súdu zo 17. apríla 2008 o zastavení konania potvrdené v odvolacom konaní uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 121/08 z 26. mája 2008. Proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu krajského súdu z 26. mája 2008 podal sťažovateľ 3. júla 2008 dovolanie, na základe ktorého okresný súd 23. apríla 2009 predložil spis na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Najvyšší súd vrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený s tým, že je potrebné opätovne predložiť ho až potom, keď krajský súd rozhodne o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 18. februára 2009, ktorý mu neustanovil

advokáta pre dovolacie konanie. Krajský súd uznesením č. k. 12 Co 198/2009-190 z 31. marca 2010 odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 18. februára 2009 odmietol. Okresný súd uznesením č. k. 7 C 73/00-192 z 5. mája 2010 vyzval sťažovateľa, aby si zvolil advokáta pre dovolacie konanie a doručil súdu splnomocnenie oprávňujúce advokáta na zastupovanie pred dovolacím súdom.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ nenapáda porušenie označených práv v spojení s postupom okresného súdu realizujúceho úkony súvisiace s konaním o dovolaní, ale namieta postup okresného súdu v konaní ako takom vedenom pod sp. zn. 7 C 73/2000, čo okrem iného možno vyvodíť aj z tejto argumentácie sťažovateľa: *„Žaloba bola podaná 24.05.2000 a vec je stále bez jediného pojednávania a bez vytýčenia termínu pojednávania. Prietahy zbytočné a subjektívne trvajú 10-rokov.“*

1. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 73/2000, ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti z obsahu spisu vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 378/2009 zistil, že predmetom konania o sťažnosti sťažovateľa vedeného pod uvedenou spisovou značkou bolo práve namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 73/2000.

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 378/09-16 z 21. októbra 2009 sťažnosť sťažovateľa odmietol ako oneskorene podanú.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na to, že rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre oneskorenosť je rozhodnutím „o konaní“, ktoré má na mysli

citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda to isté právoplatne skončené konanie, ktoré bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako oneskorene podaný (III. ÚS 41/2010).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru už po jej predbežnom prerokovaní ako neprípustnú odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ sťažnosťou namietal aj porušenie základného práva zaručeného v čl. 47 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 20. mája 2010 namietal porušenie svojich označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 73/2000, ktoré právoplatne skončilo 7. júla 2008. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažnosť bola nepochybne podaná po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 13 dohovoru už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. V navrhovanom petite sťažnosti sťažovateľ neuvádza porušenie základného práva zaručeného v čl. 19 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu vo veci vybavenia jeho sťažnosti na prietahy v napadnutom konaní, ktoré uvádza v sťažnosti, preto ústavný súd uvedené považoval iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

Ústavný súd nad rámec odôvodnenia uvádza, že sťažovateľ v sťažnosti namietal prietahy v konaní aj vo vzťahu k sťažnosti z 30. júna 2008, ktorú podal ústavnému súdu vo veci napadnutého konania a ktorej sa ústavný súd podľa jeho tvrdenia vôbec nevenoval. Z obsahu spisu vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 425/08 ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa z 30. júna 2008 bola doručená 3. júla 2008 a ústavným súdom bola predbežne prerokovaná 16. decembra 2008. Uznesením č. k. III. ÚS 425/08-6 zo 16. decembra 2008 ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol a uvedené uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 18. februára 2009.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2010